

Mål T-47/02

Manfred Danzer och Hannelore Danzer mot Europeiska unionens råd

”Bolagsrätt — Direktiven 68/151/EEG och 78/660/EEG — Offentliggörande av årsbokslut — Skydd för affärshemligheter — Åsidosättande av grundläggande rättigheter — Rättslig grund — Skadeståndstalan — Avvisning”

Förstainstansrättens dom (tredje avdelningen) av den 21 juni 2006 II - 1782

Sammanfattning av domen

1. *Skadeståndstalan — Självständig i förhållande till talan om ogiltigförklaring (Artiklarna 235 EG och 288 andra stycket EG)*
2. *Begäran om förhandsavgörande — Anhängiggörande vid domstolen — Giltigheten av en gemenskapsrättsakt ifrågasatt vid nationell domstol (Artikel 234 tredje stycket EG)*

3. *Utomobligatoriskt skadeståndsansvar — Villkor*

(Artikel 288 andra stycket EG; rådets direktiv 68/151, artikel 2.1 f, och rådets direktiv 78/660, artikel 47)

1. En skadeståndstalan enligt artikel 288 andra stycket EG är en självständig form av talan, som har en särskild funktion i rättsmedelssystemet och som är underkastad villkor som utformats med hänsyn till denna talans särskilda syfte. Den skiljer sig från talan om ogiltigförklaring i det att den inte syftar till att undanröja en bestämd åtgärd utan att ersätta den skada som vållats av en institution. Principen om skadeståndstalans självständighet motiveras således av att dess syfte skiljer sig från syftet med en talan om ogiltigförklaring. Det är på denna grund som det undantagsvis har beslutats att en skadeståndstalan skall avvisas om den i själva verket syftar till att få en lagakraftvunnen rättsakt upphävd och om den, om den bifölls, skulle få till följd att rättsverkningarna av rättsakten i fråga undanröjdes. Detta är särskilt fallet när talan avser erläggande av ett belopp som exakt motsvarar det belopp som erlagts av sökanden i form av tullar för att efterkomma den rättsakt som vunnit laga kraft.
2. När en fråga om tolkning av gemenskapsrätten uppkommer vid en nationell domstol mot vars avgöranden det inte finns något rättsmedel enligt nationell lagstiftning, skall denna domstol visserligen i princip, i enlighet med artikel 234 tredje stycket EG, begära förhandsavgörande från EG-domstolen. Den nationella domstolen kan emellertid, om tillämpningen av gemenskapsrätten är så uppenbar att det saknas utrymme för rimligt tvivel, efter att ha genomfört en skönsmässig bedömning som endast ankommer på denna domstol, avstå från att till EG-domstolen hänskjuta en fråga om tolkning av gemenskapsrätten som har uppkommit vid den.

Den nationella domstolen saknar i än högre grad anledning att bifalla varje begäran som framställs vid den om att förhandsavgörande beträffande en gemenskapsrättsakts giltighet skall inhämtas.

Det är nämligen inte tillräckligt att en part gör gällande att målet ger upphov till en fråga om giltigheten av gemenskapsrätten för att den berörda nationella domstolen skall anse att det har uppkommit en fråga i den mening som

(se punkterna 27 och 28)

avses i artikel 234 EG. Den nationella domstolen har i synnerhet rätt att anse att det inte råder några tvivel om att en ifrågasatt gemenskapsrättsakt är giltig och att det därför inte är nödvändigt att rådfråga domstolen i detta avseende. Den nationella domstolen i fråga får pröva frågan huruvida en gemenskapsrättsakt är giltig och, om den finner att de omständigheter som parterna åberopar till stöd för att rättsakten skall anses ogiltig saknar grund, lämna dessa utan avseende och slå fast att rättsakten är giltig. Genom ett sådant förfarande sätter de nämligen inte gemenskapsrättsaktens existens i fråga.

(se punkterna 36 och 37)

3. Antagandet av artikel 2.1 f i rådets direktiv 68/151 om samordning av de skyddsåtgärder som krävs i medlemssta-

terna av de i artikel 58 andra stycket i fördraget avsedda bolagen i bolagsmännens och tredje mans intressen, i syfte att göra skyddsåtgärderna likvärdiga inom gemenskapen, och av artikel 47 i direktiv 78/660 om årsbokslut i vissa typer av bolag, vari föreskrivs att årsbokslut alltid skall offentliggöras, innebär inte ett sådant rättsstridigt agerande som medför skadeståndsansvar för gemenskapen. Den omständigheten att ett koordineringsdirektiv är rättsstridigt är inte i sig tillräckligt för att medföra skadeståndsansvar för gemenskapen. Detta skadeståndsansvar kan endast uppkomma vid en tillräckligt klar överträdelse av en rättsregel som har till syfte att ge enskilda rättigheter.

(se punkt 52)